

Bernard Slade PO LATACH O TEJ SAMEJ PORZE (Same Time, Another Year)

Premiera: 22 lutego 2019; gala premierowa: 16 marca 2019, Scena na Sarego 7

Tłumaczenie: Elżbieta Woźniak

Reżyseria/ opr. muzyczne: Henryk Jacek Schoen

Scenografia: Joanna Schoen

Autor muzyki do piosenki: Artur Sędzielarz

Reżyseria światła: Tomasz Wentland

As. reż./ inspicjent/ sufler: Joanna Jaworska

Występują: DORIS: Magdalena Walach, GEORGE: Wojciech Leonowicz

KILKA PRAWD O MIŁOŚCI

Na kameralnej scenie Teatru Bagatela, Scenie na Sarego 7, już 22 lutego premiera „Po latach o tej samej porze” w reżyserii dyrektora Teatru, Henryka Jacka Schoena.

H.J. Schoen podjął się realizacji dwuosobowej komedii Bernarda Slade’a „Po latach o tej samej porze” po trzech latach od wyreżyserowania przez siebie „Za rok o tej samej porze”, które okazało się nie tylko brodwayowskim, ale i krakowskim przebojem.

Podobnie jak we wcześniejszym przedstawieniu głównych bohaterów grają Magdalena Walach jako Doris i Wojciech Leonowicz w roli George’a.

Ten kameralny spektakl jest, jak mówi reżyser: *historią pięknej przyjaźni i miłości, ale także historią całego życia. Doris i George zarazem są tu i teraz, ale także w swoich domach z codziennym życiem. Analizowałem te postaci jako bohaterów ogólnej opowieści o losach kobiety i mężczyzny. Kładłem nacisk na ich duchowe bycie razem. Walorem tekstu Slade’a, poza pełnymi lekkiej ironii dialogami, jest możliwość właśnie takiej interpretacji. Dla nas, czyli twórców przedstawienia, figury zarówno Doris, jak i Georga, są jedynie pretekstem do powiedzenia paru ważnych prawd o złożonej naturze kobiety i mężczyzny.*

Scenografię i kostiumy zaprojektowała Joanna Schoen, która od lat współpracuje z mężem, a jej wkład w przedstawienia – jak podkreśla reżyser – *jest znacznie większy niż zwyczajowy udział scenografa.*

Bernard Slade Newbound, kanadyjski dramaturg i scenarzysta, urodził się w 1930 w St. Catharines (Ontario), w rodzinie pochodzących z Anglii Freda i Bessie Newboundów. Gdy miał cztery lata, rodzice przeprowadzili się z nim do Londynu, gdzie ojciec pracował jako mechanik na lotnisku Croydon. W czasie II wojny światowej mały Bernard podzielił los wielu ewakuowanych z miasta brytyjskich dzieci, Fred zaś cudem uniknął śmierci w bombardowaniu. Mimo częstych zmian adresu i kilkunastu szkół młody Slade połączył bakcyła amatorskiego teatru, co po powrocie w 1948 do Kanady przydało mu się w próbach dramatopisarskich.

Krótkotrwałą karierę celnika porzucił na rzecz aktorstwa, m.in. w Garden Center Theatre w Vinelandzie w rodzinnej prowincji. Choć nieustanny przymus zabiegania o role uważał za nieco poniżający, grając ponad trzysta postaci zaznajomił się z wymaganiami publiczności. Od 1957 pisał scenariusze telewizyjne. W połowie lat sześćdziesiątych przeprowadził się z rodziną do Hollywood, gdzie pracował jako scenarzysta seriali komediowych, w tym wyświetlanego w Polsce *Ożeniłem się z czarownicą* (*Bewitched*). Wymyślił i współtworzył kilka niezwykle popularnych wówczas tytułów: *Love on the Rooftop*, *The Flying Nun*, *Bridget Loves Bernie*, *The Girl with Something Extra* i *The Partridge Family*.

Sukcesy telewizyjne nie sprawiły jednak, że porzucił teatr, wprost przeciwnie, od 1974 poświęcił się wyłącznie dramatopisarstwu. W 1975 miała miejsce – z sukcesem! – premiera *Za rok o tej samej porze* (*Same Time, Next Year*) z Ellen Burstyn i Charlesem Grodinem. Przedstawienie zagrano 1453 razy, a Slade zdobył Drama Desk Award i nominację do Tony Award za najlepszą sztukę. Tragikomedię przetłumaczono też na ponad czterdzieści języków. Trzy lata później napisał *Haracz* (*Tribute*), historię mężczyzny, który uczy się na nowo kochać ojca, wybitnego aktora nigdy nie mającego czasu dla rodziny. Mimo udziału Jacka Lemmona spektakl nie powtórzył sukcesu debiutanckiej sztuki. Z nieco większą przychylnością spotkała się *Komedia romantyczna* (*Romantic comedy*), wystawiona w 1979 z Mią Farrow i Anthonym Perkinsem. Wszystkie swoje sztuki Slade zaadaptował na duży ekran, zdobywając nominację do Oscara za scenariusz *Za rok...* Burstyn powtórzyła rolę Grace w filmie z 1978, gdzie partnerował jej Alan Alda, a Lemmon znów wystąpił w roli ojca w obrazie z 1980.

Polska publiczność zna Slade'a głównie jako autora *Za rok o tej samej porze* i jej kontynuacji *Po latach o tej samej porze* (*Same Time, Another Year*), również wystawianej w Teatrze Bagatela.

Henryk Jacek Schoen urodził się w 1951 roku w Krakowie. Jest reżyserem filmowym i teatralnym, a także od 20 lat dyrektorem Naczelnym i Artystycznym Teatru Bagatela.

Studiował chemię przemysłową na Politechnice Krakowskiej, filozofię na Uniwersytecie Jagiellońskim, a przez rok reżyserię teatralną w krakowskiej PWST. Ukończył studia licencjackie z zarządzania, reklamy i marketingu oraz magisterskie w zakresie zarządzania personelem w środowisku międzynarodowym (tematem pracy magisterskiej było zarządzanie talentem).

Do kinematografii trafił jako wykonawca epizodów jeździeckich i kaskaderskich. Przypadek sprawił, że w roku 1977 w czasie zdjęć do filmu Stanisława Różewicza *Pasja*,

gdzie był konsultantem do spraw jeździeckich, umiejętnie zastąpił chorych asystentów reżysera w czasie realizacji dużej sceny z setkami statystów, koni i pojazdów. Różewicz zaproponował mu pracę asystenta.

Ministerialne uprawnienia reżysera filmów fabularnych uzyskał w 1984 dzięki wyreżyserowanemu rok wcześniej wg własnego scenariusza *Wirowi*. Na Koszalińskim Festiwalu Debiutów Filmowych „Młodzi i film” H.J. Schoen otrzymał Nagrodę Dziennikarzy dla najciekawiej zapowiadającej się indywidualności twórczej. Debiutancki obraz był też nominowany do gdyńskich Złotych Lwów oraz do Semaine de la Critique w Cannes i został nagrodzony na Festival du Film Romantique w Cabourgu w 1987 roku.

Przez kilka lat był II reżyserem w zespołach „Tor” i „X”, a prócz Różewicza współpracował m.in. z Agnieszką Holland, Krzysztofem Kieślowskim, Feliksem Falkiem i Laco Adamikiem. W latach 1991-92 był dyrektorem Ośrodka TVP w Krakowie. Później przebywał na stypendium w Niemczech i RPA.

W Bagateli jako zastępca dyrektora ds. organizacyjnych zaczął pracować w 1998. Już w następnym roku został jej Dyrektorem Naczelnym i Artystycznym. Z okazji 90-lecia Teatru Bagatela odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi.

W 2014 wyreżyserował dla Teatru Bagatela dobrze przyjętą przez publiczność i krytykę *Prawdę* Floriana Zellerera, w 2015 *Seks dla opornych* Michele Riml, w 2016 *Za rok o tej samej porze* Bernarda Slade’a i *Boską terapię* Anat Gov, a w 2018 *Kłamstwo* tegoż Zellerera.

W 2016 Henryk Jacek Schoen został wyróżniony prestiżowym tytułem „Lider z Powołania” w kategorii „sztuka i zarządzanie” w konkursie organizowanym przez magazyn WHY Story pod patronatem Szkoły Głównej Handlowej i International Coach Federation oraz „Gazety Wyborczej”.